

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Huldrens Roser

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Huldrens Roser", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid56819/facsimile.pdf>
(tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Da var det ej furet af Synd og Gru,
af Sorg og Anger og Nød.
Gud give, jeg var et Barn endnu,
men helst, at jeg aldrig var født!

HULDRENS ROSER.

Dybest inde i Skoven,
der hvor Bøgenes Tag,
brydende Solens Straaler,
dæmper den klare Dag.

ligger i Ly af høje,
mægtige Stammers Pragt
Skovens smilende Øje,
klædt i Sommerens Dragt.

Birken bævende hælder
sig over Søens Rand,
stirrer, elskovsberuset,
dybt i det klare Vand.

Sivet svajer og nejer
for den flygtige Vind,
kysser Snerlen og klapper
den paa dens fine Kind.

Stolt med Fjertop i Hatten
Rørene rasle paa Rad,
se med Foragt paa Søens
fattige Andemad.

Men paa den stille Flade
svømmer en grønklædt Ø;
Huldrens Roser sig rejse
op af den dybe Sø.

Stedet kender jeg nøje,
tidt jeg saa' det som Dreng,
naar jeg i Engen redte
frejdigt min Blomsterseng.

Tidt med hemmelig Længsel
ønskede jeg dem nær;
da stod til Huldrens Roser
alt mit unge Begær.

Det var en varm St. Hansdag,
alt mod Aften det led,
Solens rødmende Straaler
hen over Søen gled.

Trykkende tung hang Varmen
over Bøgenes Top;
nede i Horisonten
trak der et Uvejr op.

Spejlblank hvilede Vøven,
gent bag Sivenes Bryn,
gengav stundom et enkelt
blaaligt blinkende Lyn.

Og i Lynets Belysning
saa' jeg Blomsternes Krans
vuggende sig i sælsom,
vild og svævende Dans.

Let som legende Huldre
steg de af Dybets Gern,
flere, bestandigt flere,
dukked af Voven frem.

Op fra de mørke Vande
lød saa sælsom en Klang;
Toner drog gennem Luften,
formede sig til Sang:

„Kom til vor stille Bolig,
Jordens dejlige Søn!
Alt, hvad din Længsel attraar,
— giver vi dig til Løn.

Stille vil vi din Længsel,
dulme din Attraas Røst,
skænke dig Fred og Hvile,
Elskovs sølgste Lyst.

Trygt, som et Barn, du slumre
skal i vor bløde Favn;
her i krystende Arme
glemmer du Jordens Savn.

Kom, hvor Voverne trille,
Jordens dejlige Søn!
Alt, hvad din Længsel attraar,
give vi dig til Løn.“

Halvt fortryllet jeg stirred
paa den sælsomme Leg,
medens Længsel og Attraa
op i mit Hjerte steg.

Alle de kuede Tanker
vaagnede da paa ny,
brød gennem Hjertets Gemme
frem som Sol gennem Sky.

Trods det stigende Uvejr,
trods den synkende Dag,
kløved jeg Søens Vande
dristigt med stærke Tag.

Voven skummed og brused
om min Mund og min Kind,
sære, skvulpende Toner
trængte sig til mit Sind:

„Røver du Huldrens Roser,
røver hun din igen,
vogt dig og vend tilbage,
dristige Ungersvend!

Vogt dig og vend tilbage!
Her er ej godt at bo.
Røver du Huldrens Roser,
fanger du aldrig Ro!“

Men jeg svømmede fremad,
baaren af Bølgens Arm —
Da blev med ét jeg knuget
til en bankende Barm.

Ned i Dybet jeg droges
af en ustandselig Magt,
tvende glødende Læber
bleve mod mine lagt.

Tvende favnende Arme
slynged sig om mit Bryst,
Dødens Kulde jeg følte,
dertil al Livets Lyst.

Sort det blev for mit Øje,
Haanden blev svag og mat;
uden Bevidsthed sank jeg
hen i en bælgmørk Nat.

Men da jeg atter vaagned
brudt var min Ungdoms Mod —
Huldrens blomstrende Roser
spredte laa for min Fod.

Megen Tid er forsvunden
siden hin Sommerkvæld,
da jeg gæstede Huldren
dybt i det klare Væld.

Aldrig fandt jeg dog Hvile,
aldrig min tabte Fred,
skønt jeg har stridt og kæmpet
for et blivende Sted.

Aldrig vandt jeg en Kvinde,
aldrig fæsted jeg Bo,
aldrig et Barn jeg vugged
paa mine Knæ til Ro.

Thi min Fred og min Uskyld
gav jeg til Huldren hen —
Aldrig i Livet mere
fanger jeg dem igen!